

Arrest

nr. 161 336 van 3 februari 2016
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering reeds anderhalf jaar lang geen enkel contact te hebben gehad met zijn zus E. en zijn moeder, (ii) zijn opeenvolgende verklaringen op diverse punten sterk uiteenlopen en deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondergraven, en (iii) hij hoe dan ook geen overtuigende elementen aanbrengt waaruit kan blijken hij voor de door hem aangehaalde intrafamiliale problemen met zijn vader en oom(s) geen of onvoldoende beroep kon doen, of in geval van nieuwe

problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

1.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

1.3. Artikel 48/5, § 2 luidt als volgt: “ Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie. (...)”

1.4. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift meermaals en uitgebreid naar allerlei rapporten omtrent corruptie (en onprofessioneel gedrag) bij de Albanese autoriteiten, en in het bijzonder bij de politie en in het Albanese rechtssysteem, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt met zijn algemeen betoog geen ander licht op de concrete motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat hij geen overtuigende elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor zijn problemen met zijn vader en zijn oom(s) geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker, ondanks zijn bewering dat hij een tiental keer klacht indiende zowel bij de politie van Elbasan als bij die van Vlorë en dat hiervan attesten bestaan, tot op heden geen enkel concreet begin van bewijs voorlegt van zijn vele aangiftes bij de politie. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk ernstige en oprechte inspanningen te hebben geleverd om dergelijke bewijsstukken te bekomen. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van zijn verklaarde talrijke klachten bij de politie danig op de helling.

Verzoeker blijkt bovendien niet op de hoogte van hetgeen er met/na zijn aangifte bij de politie van Vlorë na de laatste bedreigingen door zijn vader en oom is gebeurd. Uit niets blijkt en hij toont niet in concreto aan ernstige pogingen te hebben ondernomen om zich hierover (recent nog) te informeren. Van een asielzoeker kan en mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de stand van zaken en de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke, hetgeen blijkt geeft van een gebrek aan interesse en twijfels plaats bij de ernst en geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoekers algemene verwijzing in zijn verzoekschrift naar algemene informatie omtrent corruptie binnen de Albanese politieke en gerechtelijke instanties doet geen afbreuk en wijzigt niets aan het voorgaande. Hij toont hiermee niet in concreto aan dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst er dienaangaande ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit niets blijkt en verzoeker, die op zeer algemene wijze

gewag maakt van corruptie bij de politie, toont bovendien niet aan ooit stappen te hebben ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van de door verzoeker ingeroepen problemen, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "geboorteaakte" en "document met familiesamenstelling" aangeduide documenten, bevatten geen informatie omtrent en hebben geen betrekking op de mogelijkheid voor verzoeker om voor zijn problemen met zijn vader en oom(s) nationale bescherming te (kunnen) bekomen, en werpen dan ook geen ander licht op hetgeen voorafgaat.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5 Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 december 2015, voert verzoekende partij aan dat haar verweten wordt te steunen op algemene bronnen, doch dat uit de informatie waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift duidelijk blijkt dat er in Albanië zeer veel corruptie is en huiselijk geweld, waar verzoekende partij slachtoffer van is, zodat haar relaas ondersteund wordt door de informatie. Verzoekende partij vervolgt dat ook geen sprake is van een optimale werking van de politie zodat zij daar geen steun en bescherming kan vinden en dat ook dit ondersteund wordt door de informatie waar zij naar verwijst. Tot slot stelt verzoekende partij dat haar niet kan verweten worden dat zij haar relaas ondersteunt door algemene bronnen nu blijkt dat ook het Commissariaat-generaal in haar beslissingen steun zoekt bij algemene bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt haar geenszins verweten dat zij zich (in haar verzoekschrift) steunt op algemene bronnen/algemene informatie omtrent corruptie en huiselijk geweld, doch wordt in de beschikking van 1 december 2015 louter vastgesteld dat *“Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift meermaals en uitgebreid naar allerlei rapporten omtrent corruptie (en onprofessioneel gedrag) bij de Albanese autoriteiten, en in het bijzonder bij de politie en in het Albanese rechtssysteem, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt met zijn algemeen betoog geen ander licht op de concrete motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat hij geen overtuigende elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor zijn problemen met zijn vader en zijn oom(s) geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.”* Verzoekende partij werpt hier (met haar algemeen betoog ter terechtzitting omtrent algemene informatie over corruptie en huiselijk geweld in Albanië) geen ander licht op. Ze brengt geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking op grond waarvan terecht wordt geoordeeld en vastgesteld dat uit niets blijkt en zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar ingeroepen intrafamiliale problemen met haar vader en oom(s) aan nationale bescherming ontbeert. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

De Raad herhaalt dat *“de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.”*

De Raad benadrukt tevens dat, zoals in de beschikking wordt gesteld, *“Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels”* niet *“volstaat (...) om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”* Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 december 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS